

в. „Плевенски Гласъ“

излиза всѣка недѣля сутринта.

Цѣната на вѣстника е за въ България:

За година 8 лева

„ шестъ мѣсеца 4 „

За въ странство:

За година 10 лева

„ шестъ мѣсеца 5 „

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТОТИНКИ

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

Всѣчко, що се отнася до вѣстника, се испраща въ Администрацията, която се намира въ Хотелъ „България“.

За частни съобщенията по 3 ст. на дума въ вѣстника, а на публични — по 5 ст. Цената на Г. Службения Пристапъ е за едно обявяване. Стойно е за всѣко обявяване се внася въ администрацията срѣщу расписка.

Писма, пари за абонаментъ, дописки, книги, вѣстници и пр. се испращатъ въ администрацията.

гр. Плевенъ, 28 Февруарий 1899 година

Иматъ ли съвѣсть?

Горния въпросъ си зададохме, когато прочетохме уводната статия, ако така може да се нарече, дългата плеада отъ небивалщини, и мръсни изригвания на мѣстния органъ на окаялата се въ развратъ стамболовщина въ нашия градъ. Гоненията, малтретиранията и убийствата били станали обикновени явления въ живота на тая сганъ, която безъ да се черви и помисли поне, че носи подобие човѣческо, продължава да лъже чрѣвъ дрипела си, както свѣстната читающа публика, така сжщо и малцината си поддържатели. Честниятъ борци за правата народни, ония които сж си излагали живота за тая свобода, отъ която тая орда днесъ се наслаждава, кичатъ се съ прозвища, професионални убийци, други се наричатъ развратници отъ архиразвратничитѣ, които постигнахъ върху честта на едно 16 годишно невинно слагинче, за тѣзи отъ най низка проба хора, нѣмало било и правосъдие, защото то било натикано съ всичко: *кално, продажно и алчно за грабѣжъ.*

Дѣйствиелно, че гоненията, малтретиранията и убийствата, бѣхъ станали обикновени явления въ живота на българския гражданинъ, но въ периода до 18 Май 1894 г., въ оня периодъ, когато браздитѣ на управлението се намирахъ въ окървавения рѣцѣ на оня извѣргъ, който се наричаше Ст. Стамболовъ, и комуто на прахъ се кланя още стамболовската сганъ въ нашия градъ. Много гробове изникнахъ въ онова врѣме, много вдовици и сираци оплакватъ още днесъ съпрузи и бащи, много български граждани опитахъ отъ сладоститѣ на управлението подъ **мѣдрото** и патристично ръководство на Мантовци и Правовци; тогава наистина българина не бѣше сигуренъ, че, ако замръкне, да ли ще уцелѣе догдѣто се съмне. Български гражданинъ, който би ималъ гражданската доблестъ да не одобрява зулумлущитѣ на тогавашнитѣ власти, веднага се хвърляше въ мръснитѣ зандане, и съ него се постъпваше като съ нѣкой дивъ звѣръ: за да се обвини и отсѣди, *такъвъ единъ ирѣдателъ*, властѣта имаше на расположение съ дюзини готови свидѣтели, а полевитѣ военни сѣдилища безпрекословно изпълнявахъ заповѣдитѣ на сатрата. Да, тогава и именно тогава, гоненията, убийствата и малтретиранията бѣхъ станали обикновени явления. За тѣзи врѣмена отъ спомѣна само на които ни настрѣхватъ космитѣ, днесъ плаче и охка тукашната стамболовска папачъ. Изобилно проляната кръвъ на българскитѣ доблестни синове, пороятъ отъ сълзи на старци, вдовици и сираци, види се да не сж насители алчността за кръвъ и сълзи на тѣзи изверги въ човѣческо подобие, та сж сѣднали днесъ да прѣписватъ дѣлата си на хора съвѣснѣ непричастни съ звѣрскитѣ имъ инстинкти. По плевенскитѣ улици личатъ още мѣстата, попрѣскани съ кръвта на българскитѣ избиратели. Вървѣте, прочее, кърволючи жадиѣте! Дългия оня осемгодишенъ периодъ, който е извѣстенъ като стамболовски режимъ, е една върволица отъ най грозни и мрачни прѣстѣпления, които се вършихъ отъ тогава властѣ имѣющитѣ. Живи хора се горѣхъ изъ полицейскитѣ участъци, хора съ камани, вързани на шията, се хвърляхъ въ дълбокитѣ и безгласни води на р. Дунава, отсѣденитѣ на смъртъ най добри български синове, прѣди да се приведе присѣдата въ изпълнение, се прѣбивахъ отъ бой въ занданитѣ.

Ето въ кои врѣмена ще повторимъ да кажемъ, че вандалщината, гоненията, малтретиранията и убийствата бѣхъ станали обикновени явления. Могажъ ли нашитѣ дързски ругатели и обвинители да ни укажѣтъ поне на единъ примѣръ отъ вандалщина, гонение, малтретирание и убийство, извършени отъ властѣ отъ 18 май 1894 година до 18 януарий 1899 година?

Кои сж тия убийства, за какви гонения и малтретации бѣднуватъ ония, които въ най широкъ размѣръ буйствуваха и нападаха на хора, които нежелаяхъ да иматъ работа съ тѣхъ, и то всѣко благодарение на чрѣвизрната толерантност на властѣта. Или подъ думитѣ гонения и малтретирания тукашнитѣ развалени и развратни елементи разбиратъ изригванията на тоя папачъ изъ изборнитѣ учрѣждения, гдѣто бѣше се загнивала? Научени да произвеждатъ избори съ полиция и войска, защото безъ тия два лоста, тѣ се губѣтъ въ голѣмото мнозинство като капка въ море, за тая безсвѣстна сганъ, ония, които имаха смѣлостта да дадатъ широка свобода въ изборитѣ и да оставятъ полицията въ участъка, а войската въ казармата, се окъчихъ съ най злокачествени ештети. Хората на мракъобѣнето и тиранията немогажъ да погледнатъ право въ лицето свободата и правдата, тѣ бѣгатъ отъ тѣхъ, както тъмнината прѣдъ свѣтлината. Тукъ е болното мѣсто на нашата мѣстна стамболовщина, отъ тукъ изхождатъ причинитѣ на всѣкитѣ имъ лъжи, порнографство и крамоли. Ако се оставѣтъ да боравѣтъ безконтролно въ общинскитѣ и окръжнитѣ каси, то за тѣзи професионални крадци, нече да има по-добро управление, вгледатъ ли имъ се малко, и искатъ ли да упражняжъ единъ малкъ контролъ върху дѣлата имъ, почватъ да викатъ, че ги гонятъ, малтретиратъ и убиватъ. Плевенскитѣ честни граждани отъ града и окръга, познаватъ много добръ хората, които съставляватъ кружока на стамболовщината та за туй и не обърнатъ внимание на уличнитѣ имъ клѣвети, распространяванъ чрѣвъ дрипела; тѣ знаятъ, че отъ хора изгубили всѣка съвѣсть, освѣтъ лъжи, псувни и клѣвети, неможе друго да се очаква, а пѣкъ редакционния комитетъ на тоя пасквилъ отъ такива именно личности се съставлява. На свѣршване ще кажемъ на тая клика отъ псувачи и клѣветници, че ний стоимъ толкова високо, щото нечистотитѣ, които ригатъ противъ насъ, падатъ върху калнитѣ, имъ лица.

Заемъ не даватъ!

Найе Фрайе Прессе въ броятъ си № 12405 отъ 5 Мартъ въ отдѣла финансии и икономия донася слѣднето по скитанието на двамата наши министри изъ столицитѣ на Австрия и Германия за сключаванieto на заемъ:

Прѣговори съ Българетъ:

Българскитѣ министри, които се намиратъ отъ една седмица насамъ въ Виена, държахъ днесъ повторно прѣговори съ делегатитѣ на финансовъ консорциумъ върху висящитѣ финансови въпроси. Въ засѣданията участвахъ: Директора на Германската „Дайче Банкъ“, г-нъ Д-ръ Сименсъ, Директора на интернационалната Банка, г-нъ Май, прѣдставителъ на Лендеръ Банкъ и Виенското Банково Дружество. По отношение на ориенталскитѣ желѣзници не се срѣщатъ никакви мжнотии. Компанията на источнитѣ желѣзници и за въ бѣдѣще си запазва правото на частта си въ българската територия срѣщу едно възнаграждение, състояще се отъ свѣршенното изоставяние на паралелната линия, както и въ недовършване построения части. По труденъ е финансовъ въпросъ. Сключената спогодба съ Стоиловото министерство и финансовата група не може да се приложи по установения начинъ, защото отдаването подъ наемъ источнитѣ желѣзници и обратното исплащане на наемната рента се намира въ титритѣ на новия конверсионенъ заемъ. Поради това се поражда въпросъ: може ли въобще да се дойде до едно споразумѣние относително конверсията на 6 процентната българска рента или пѣкъ до една прови-

зорна финансовална мѣрка, съ която да се покрижѣтъ най първитѣ нужди на България, която по никакъвъ начинъ да не прѣчи за въ бѣдѣще на финансовитѣ банкови групи. Въ днешнето засѣдание българскитѣ финансовъ министръ прѣдстави нуждата отъ кредитъ, който България има за покриванieto расходитѣ за 1899 и 1900 години, въ които влизатъ и исплащанieto на досегашнитѣ заеми на Лендеръ Банкъ, парижката финансова група и Българската Народна Банка. Българскитѣ министри заявихъ, че ще се погрижѣтъ най напредъ за това. Прѣдложихъ се разни комбинации. България притежава отъ старата 6% емиссия още нѣщо 43,000,000 лева, които българскитѣ министри прѣдложихъ да имъ се отпуснѣтъ срѣщу неупражненитѣ двѣ опции. Делегатитѣ отъ финансовъ консорциумъ имъ указахъ на мжнотитѣ, които противостоятъ на емиссията отъ заема 6%. Въ Виена и Берлинъ шанса за подобна емиссия е най малкъ, а въ Парижъ и Лондонъ за подобенъ заемъ ще се срѣщнатъ най голѣми затруднения. Засѣданията се свѣршихъ безъ да се достигне до нѣкакъвъ резултатъ, даже по условията на рентната емиссия, съ което се е имало прѣдъ видъ да се дойде до едно споразумѣние за получаванieto на единъ авансъ. Българскитѣ министри се отнесохъ телеграфически въ София за инструкции, относително продължаванieto прѣговоритѣ. Прѣговоритѣ ще се продължѣтъ утрѣ, други день, пѣкъ може и още единъ другъ день, слѣдъ като се получатъ отъ София инструкции.

Както ни се явява отъ София, постройката на желѣзнопътната линия Радомиръ—Кюстендилъ—македонската граница, която минжлата година бѣ отдадена на прѣдприемачъ на едно командитно дружество, въ което участвува и бившии воененъ министръ Генералъ Петровъ, е спрѣна отъ Българското правителство, прѣдъ видъ на икономически обстоятелства.

Слѣдъ това не остава вече никакво съмнѣние, че построенитѣ части отъ паралелната линия, а най-главно свѣршената вече частъ Чирпанъ—Стара-Загора—Нова Загора ще се изостовѣжѣтъ свѣршенно, както и направенитѣ земленни работи по трасето Пловдивъ—Чирпанъ и Сарамбей—Пловдивъ. Съ това сегашнето ни *правителствено* правителство само за да намѣри какъвъ да е заемъ ще зарови непроизводителни въ земята десетъ милиона лева. Ето какъ се управятъ финансиитѣ на България.

ВЪТРЕШНИ НОВИНИ

На молебена, който се отслужи прѣдъ паметника по случай празника 19-й Февруарий—дата, когато се сключи Санъ-Стефанскитѣ договоръ и положи основния камикъ на нашата политическа свобода слѣдъ петвѣковното робство, служители на олтаря, во главѣ архиерейския намѣстникъ, неблаговолихъ да провъзгласѣтъ **многая лѣта за императорския русски царствующъ домъ, войнството и руския народъ** — главнитѣ виновници на тоя достопамятенъ за насъ българитѣ день. Тѣзи небрѣжностъ на нашето духовенство е недостойна и осѣдителна. Правителството на Н. Ц. Височество, трѣби на всѣчки страни съ писани *програми*, че ще държи най дружелюбни отношения съ императорското русско правителство отъ една страна, а отъ друга, не пропуска случай, чрѣвъ дѣйствиата на своитѣ партизани, да го окърблява. Отъ днешнитѣ свѣтници на короната, при всѣчки писани *програми* ний друго и неочакваме, но въ случая, желателно би било щото Н. В. Прѣосвященство да

42142

попостъгне юздитъ на побѣсенелия партизанинъ въ свещеническо расо.

— **Расправятъ ни**, че новия окол. началникъ оправдавалъ уволняванията на стражаритъ по единъ много смѣшенъ начинъ. Ний нѣмаме обичай да се занимаваме съ вътрѣшния битъ на частнитъ хора, а особено на чиновницитъ, нѣ ако г-нъ Хесапчиевъ мисли да оправдава своитъ и на началството си произволи, като преписва намѣса на вънкашни лица въ работи, които се касаятъ лично до тѣхъ, то нека знай, че и ний ще бждемъ принудени да искараме нѣкои и други работи на пазаръ. Умному мало довлѣетъ.

— **Шантажния дрипелъ Новъ Отзивъ**, редактиранъ стъ *хмелотда* Ионковъ—Владикинъ и *честнейшия патристъ* Петрова, който служи и като офицiovъ № 3 на *спасителното правителство* на Н. Ц. Височество, отъ самото дохождане на властъ, на това спасително правителство, не пропушта брой да не погриви краката на омразния за господаритъ му, г-на Великова. Ний ще обадемъ на редакторитъ на тоя официозенъ парцалъ, че псувнитъ, клеветитъ и всички други мръсотии изригвани по адреса на г-на Великова, неможтъ да го досѣгнатъ, защото той стои много високо, а пъкъ тѣ излизатъ отъ съвсемъ ниско мѣсто. Бурета съ ракия и фушии съ трушия, Владикинъ и Петровъ да раздѣлятъ на двѣ: половината за тѣхъ си, а другата половина за господаритъ си, които асла отъ когато поехъ властъта надминахъ и лудитъ, защото вършатъ работи все подъ влиянието на алкохала.

— **Гладницитъ** за кокалъ, смѣшнитъ поддържатели на днешното правителство въ нашия градъ, направили сж махзаръ и събиратъ подписи за свалянието на град. общ. управление. Отъ свѣденията, които имаме до сега, тѣ сж събрали всичко на всичко 38 подписа, числото по всека вѣроятност до свършака на тоя месецъ вѣрваме да достигне цифрата 100—120 въ това число и хора, които незнайтъ, че имената имъ фигуриратъ въ махзара.

— **Отъ положително мѣсто** се учимъ, че на 23-й того г-нъ окр. управителъ е искалъ телеграфически растуриятието на окр. съвѣтъ и постоянната комиссия, която да се замѣсти отъ една четричленна комиссия състояща се отъ: Т. Щиркова, Ив. Желѣзарова, Ив. Юрданова и Ев. Славовски. Това искание на г-на окр. управителъ, отговаря ли на изискванията на чл. 24 отъ закона за окр. съвѣти и чл. I. отъ програмата на правителството? Какви ли небивалици ще се рапортиратъ за да се оправдае доклада до Княза на министра на вътрѣшнитъ работи. Негово Царско Височество трѣбва да внуши на *спасителното правителство*, че съ растуриание на общински и окръжни съвѣти, както и съ настанявания на служба на разни компромитирани и нектѣдърни лица, България не ще може да се искара изъ *финансиалната криза* (sic) *приготвена ѝ отъ съвѣстителния режимъ на г-на Стоилова*. Н. Ц. В. разбира отъ тия работи.

ПОДЛИСТНИКЪ

ЕДДИ ВАЛТОНЪ.

(Отъ П. Л.).

(Продължение отъ брой 2).

Ида се безпокоеше и се мъчеше, доктора подбутваше по скорото тръгване за задграница. Приготовленията се приближаваха вече къмъ края, но на Едди не бѣше съдено да види прекрасната Италия, да диша свободенъ въздухъ, да се катери бодро и весело по Алпийскитъ планини. Той лѣгна. Печално изглеждаше квартирата съ стегнатитъ куфари, разсхвърлени по всичкитъ стаи. Скърбъ докарваше покритата мебелъ; червеникавия отблѣсъкъ на заходящото слънце дързко се вмѣкваше въ освободенитъ отъ за навѣски прозорци. Безпорядъка, обикновенното разсхвърляние, което прѣдшествува заминаването, стенанията на дѣтето въ полугъмния, закритъ съ занавѣски кабинетъ, — печална картина Ида, убита отъ скърбъ, сѣди на канапето въ пустата, унила зала. Червениятъ, яснитъ лъчи на слънцето, хвърлятъ дивна свѣтлина на нейнитъ прѣлѣстия, потъмнѣли очи. Дълго сѣде тя неподвижно съ скръстени рѣцѣ, като гледаше неопрѣделено въ пространството.

— Госпожо, доктора, дойде! съ тихо шепнание проговори някната, като се появи на вратата и медленно катъ отриваше съ костеливата си рѣка сълзитъ, които бѣха се показали на очитъ ѝ.

— **На нашитъ** двѣ финансови звѣзди, Фортуната не имъ се усмихнала и въ Берлиндъ. Казано имъ било да похлопатъ още веднѣжъ на вратитъ на банкитъ на источнитъ желѣзници, та дано тѣ по нѣкой начинъ се умилостивятъ да помогнатъ на новитъ спасители да спасятъ България отъ неминуемата финансова погибелъ, която кабинета на г-на Стоилова билъ приготвилъ (?) Велѣствие на тоя приятелски съвѣтъ, нашитъ странствуещи звѣзди сж се завърнали отъ ново въ Виена. За резултата на почнатитъ на ново преговори за сега още нищо положително не се знае, знае се само едно, и то е, че блѣсака на нашитъ пктующи звѣзди много бърже почна да тъмнѣе, а особено слѣдъ като Н. Ц. Височество далъ да разбере г-ну Грекову, че той трѣбва да поднесе оставката на кабинето, ако не се намѣрятъ пари съ по выгодни условия отъ ония сключени отъ бившия кабинетъ. На европейскитъ борси нашитъ облигации сж паднали съ 4 0/0. Това е знакъ, че прѣговоритъ за спасителния заемъ рачешки напрѣдватъ.

— **Органтъ** на императорското русско министерство на външнитъ работи, в. Le Nord, който се издава въ Парижъ, съобщава, че Н. Ц. Височество български князъ билъ казалъ г-ну Грекову, че ако не се намѣрятъ пари, то да поднесе оставката на съставяния отъ него кабинетъ.

— **Нашитъ** тукъ стамболисти распредѣлихъ помѣжду си службитъ въ изборнитъ учреждения. За градски кметъ въ Плъвенъ тъкмѣли г-на Марко Карабелювъ, а за помощници г-да Т. Цвѣткова и П. Хинчова, за Луковитъ Нина Гергова (бѣлия Нанакъ) и за помощ. Видински. За прѣдсѣдател на окр. съвѣтъ луковичкия кметъ Н. Гергова, който щѣлъ билъ да бжде избранъ и за народенъ прѣдставителъ а за прѣдсѣдател на окр. постоян. комиссия моралния Цв. Караивановъ и за членове: Ив. Мойновъ, Петъръ Стояновъ, усмирителя на разградчани, и Баракова, сегашний администраторъ на в. „Бдитель“. Както виждатъ читателитъ ни, между кандидатитъ за служби, нѣма нито единъ радославистъ, всички сж **чистокръвни** стамболисти Горкитъ радослависти, и тѣ вѣрватъ, че въ кабинета на г-на Грекова г-да Радославовъ, Тончотъ и Пешовъ бѣли министри! Каква илюзия, каква хубава картина!

— **Новиятъ** ни окр. управителъ г-нъ В. Попповъ е почналъ вече да развива една много пѣргава дѣятелност. Отъ когато е дошелъ, той е уволнилъ около петнадесетъ полицейски конни и пѣши стражари, единъ секретаръ и единъ писаръ. Мѣжду уволненитъ стражари има и такива, и то поголѣмата частъ, които сж служили и въ битността му въ стамболово врѣме окр. управителъ тукъ. Секретаря при луковитското окол. управление е уволненъ за да се открие мѣсто за единъ стамболистъ, а писаря защото билъ отъ Тетевенъ и роднина на г-на Великова. Ний желаемъ успѣхъ и напрѣдкъ г-ну управителю Поппову по пѣтя, който е трѣгналъ. Да му е на добъръ часъ.

— Какво какво? трепна Ида.

— Едди вика той умира! изведнѣжъ извика тя и тоя страненъ викъ, пълненъ съ раздираща мъка, се показваше още по ужасенъ въ пустата висока зала.

— Моя родна, Христосъ да е съ тебѣ! някната уплашено улови нещастната съ двѣтъ си рѣцѣ и като и шепнеше тихо утѣшение, повѣдихъ въ кабинета, гдѣто се мъчеше Едди. Доктора излѣзваше отъ стаята и Ида се облѣска съ него на вратата.

— Докторе! извика Ида, като падна прѣдъ него на колѣне. Азъ съмъ на колѣне прѣдъ васъ, всичкото на свѣта моля ви. както Бога Ида не досвърши, тя ридаеше, като отстъпница.

— Азъ ще направя всичко, щото можъ, азъ ще дойда послѣ часъ за сега азъ написахъ тамъ едно лѣкарство пратете безъ да се бавите въ аптеката. Това ще го поддържи. Е, госпожо, успокойте се твърдостъта е главното — бждѣте твърди

— Ахъ любезний приятелю, казваше доктора на срѣщналия го при вратата познатъ, въ нашата професия, най лошето е това, че ний сме длъжни до послѣдната минута да въртимъ, да лъжемъ хората. Е, какъ, напирмѣръ, языка ще се обърне да каже ето тозъ часъ азъ излѣзвамъ отъ болното дѣте, то има охтика въ послѣдния градусъ, а заповѣдайте тука да се въртите и да давате надѣжда на ближнитъ. Е! какъ-

— Пишжтъ ни отъ Луковитъ, че тамошнитъ съдебенъ слѣдователъ се занимавалъ повече съ партизанство, отколкото съ работата си. Ний молимъ приятелитъ си да не обръщатъ вниманието на това, че той бистрѣлъ политиката по кафенетата, като иматъ прѣдъ видъ, че сега е врѣмето да се отрѣкомандуватъ прѣдъ новитъ си министри съ своето вѣрноподаничество, подмазване и подлизурствание, качества свойственни на всички низки и безхарактерни влечуги.

— Съобщаватъ ни сжщо, че новий окол. началникъ въ Луковитъ съ пристиганието си още почналъ да расправя, че ималъ заповѣдъ отъ Радославова да уволни всички стражари и служаци, и че тази е била първата заповѣдъ, която Радославовъ давалъ на началницитъ си. Распорѣжданieto на Радославова сж за похвала. На добъръ му часъ.

— Луковитския околийски мировий съдия Богоровъ е уволненъ и намѣстото му назначенъ бившии по рано Дѣйковъ, отъ когото луковитската околия едва можа да се отгърве. Сжщо е прѣмѣстенъ и началникъ станции — В. Петровъ. Прѣмѣстванията сж на дневенъ редъ.

— **Нови вѣстници.** Тѣзи недѣля въ гр. София се появиха два нови вѣстника. Единия се казва „**Новъ Вѣкъ**“, а другия „**Трибуна**“. Новопоявившия се в. „Новъ Вѣкъ“ е органъ на новото *спасително* правителство на г-на Грекова. По съдържание, форматъ и тенденции, в. „Новъ Вѣкъ“ е починалата свирчова „Свобода“ съ променено име. Като се има прѣдъ видъ още, че в. „Новъ Вѣкъ“ се редактира отъ Свирча, то читателитъ можтъ сами да истеглятъ заключение за храната, съ която Свирчо ще храни читателитъ отъ лагера на двѣте най грамадни либерални партии. Относително языка, който ще държи за въ бѣдуще новия официозъ спрямо нашата освободителка Руссия, както и за повѣдението на новото правителство, врѣмето ще убѣди всички ония наивни хорица, които допушахъ, че може би отъ Грекова—Свирча и консорциумъ да се възроджтъ същества, които съ променяване на козината да си променяватъ нравтъ. Както отъ вѣлкъ агне не става, така сжщо и отъ Грекова—Свирча и консорциума хора честни, искрени и положителни не можтъ да станатъ. Ний сме напълно убѣдени, че слѣдъ 2—3 недѣли в. „Новъ Вѣкъ“ ще се метаморфозира въ починалата „Свобода“ и „Правата“ на архисопадничката отъ ново ще въскрѣснатъ. Живи бичемъ и виждаемъ.

— в. „**Трибуна**“ е мѣжду борцитъ въ лагера на опозицията срѣщу днешното правителство. Той се редактира вѣщо и умѣло отъ извѣстния на българската публича публицистъ г-на П. Бобчевски. Ако съдимъ по първия му брой, то в. „Трибуна“ обѣщава да бжде единъ отъ най съдържателнитъ и интересни вѣстници. Ний прѣпорѣчваме новий си събратъ на нашитъ приятели и му желаемъ добъръ успѣхъ.

вот и да се говори, сърдцето се къса . . . и, като махна съ рѣка, доктора безъ да се оглежда закрачи по тротуара, като поглеждаше изъ подъ очилата си мрачно на минавачитъ.

Едди мъчно можеше да се познае: очитъ му бѣха страшно влѣтнали и блѣстяхъ изнемошялото му блѣдно лице, слабий, звънящъ като металическа струпа, гласъ. На врѣмена блѣдна червена се показваше по отпадналитъ му бузи. Нѣма по изурителна болестъ, отъ колкото охтиката. Ида, която на колѣнѣ стоеше прѣдъ Еддивата постѣлка съ мъчителна скръбъ гледаше на сжщото ней лице, притиснато къмъ възглавничката, на изсхналитъ си рѣчици, сложени на гхрдитъ. Едди лѣжеше съ затворени очи, вѣроятно дрѣмеше. На Ида ѝ стана страшно, ней ѝ се чинише, че той не е вече живъ.

— Едди! Изговори тя съ потиснатъ гласъ. Момчето съ трудъ откри очи и съ трудъ протегна къмъ нея безсилната си рѣчица.

— Това си ти, мамко знаешъ ли, менъ ми е по добръ сега, азъ ще оздравямъ скоро . . . утрѣ може вече да стана говореше Едди и червенина се появи на неговитъ блѣдни бузи, въ очитъ му се появи толкосъ познатия на Ида огънь. Тя тихо прѣстискаше къмъ устнитъ си неговата малка рѣка и сълзи не топени, не викани напълниха очитъ ѝ треперихъ на тъмнитъ ѝ рѣчици; славмата стѣгаше гърлото, бъркаше ѝ да говори.

— Мамко проговори Едди изведнѣжъ

ковъ повече, че никакви бурни и мрачни врѣмена, никакви тѣжки и грозни обстоятелства не сж били въ състояние да ви внушатъ ненавистъ и умраза къмъ най-великиятъ, най-щедриятъ и най-великодушниятъ благодѣтель на българскиятъ народъ, нито пъкъ да ви накаратъ да се отнасяте съ прѣзрение или поне съ хладнокрѣвие къмъ свѣщенната паметъ на ония, възъ коститѣ и възъ черепитѣ на които виждаме днесъ въздигнатъ великолѣпниятъ паметникъ на нашата политическа независимостъ!

Ако ме виждате застаналъ прѣдъ васъ, то е да ви поздравя съ днешниятъ день, най-великата дата на политическото ни възраждане, и, независимо отъ това, да кажа по случая нѣколко думи, тъй като и азъ сподѣлямъ, заедно съ васъ, високоблагородното онова чувство на неизмѣнна признателностъ, което чувство, както е видѣтъ по вашитѣ лица, сгрѣва благороднитѣ ви сърдца.

По случай днешниятъ день много пжти е говорено обширно и обстоятелствено, та ето защо азъ рекохъ да бѣда възможности кратъкъ. Прочее, най-снисходително моля всинца ви да благоволяте и ми харижите само за нѣколко минути вашето търпѣние и благосклонно внимание.

Драги съгражданки и съграждане!

Мнозинството отъ васъ знае не отъ прочитание, не и отъ устно прѣдание; знаете като лични свидѣтели, че до прѣди едно недалѣчно минало, а, именно до прѣди 21 год ний, българитѣ, бѣхме..... О! Колко хубаво щѣше да бѣде, ако можахъ да избѣгна произнасянето на тази грозна и отвратителна дума..... ний бѣхме роби. И кому? — На полудивъ, варварски и най-назадничавъ въ всѣко културно и интелектуално отношение народъ. Такъвъ ако не въ цѣлъ свѣтъ, такъвъ поне въ просвѣтена Европа. Лишени отъ всички граждански, политически и чисто-човѣшки права и свободи, тирантъ се отнасяше съ насъ като съ безсловесна своя собствена стока: имотъ, животъ, па даже и семейна честъ — всичко бѣ въ неговитѣ рѣцѣ, всичко зависѣше отъ неговата воля, която нѣмаше мѣрка, незнаеше граница. Неговиятъ ятаганъ ей тъй, само за единъ кефъ, за едно безмисленно дивашко удоволение, често пжти се обагрюваше въ невинна българска кръвъ. Замръквахме, но никой не бѣ сигуренъ, че ще остане. Па и да остане, що виждаше? — Нищо добро, а само картини, по-сърдцераздиращи: Иванъ убитъ, Стоянъ ограбенъ, Драганъ закланъ, Първанъ запаренъ, и най-сетнѣ (което е и най-любопитното) наивниятъ даскалъ Колю, оклѣветенъ отъ своятъ братъ и съседъ, окованъ въ тѣжки желѣза, тикнатъ въ хладниятъ занданъ на нѣкой кжтъ отъ обширната отоманска империя, далѣкъ отъ мила и драги, далѣкъ отъ бащинъ край, безъ да има горкиятъ възможността да чуе поне една-единичка думица на сладковучниятъ свой матеренъ языкъ. А само това ли бѣ? Забравихте ли Батакъ, Перущица, Бояджикъ, Батопово и др.? Не спомняте ли си поне най-прѣснитѣ събития изъ борбата ни за избавление, които събития съставляватъ прѣдвѣстникътъ или, по право да рѣкж, „саянната зорница“ на нашето близко освобождение! Космитѣ ми настрѣхвватъ, студени трѣпки кръстосватъ по всички направления тѣлото ми, само като си докарамъ на умъ, какъ въ спомѣната епеха млади майки, като разярени лвици първексини, се впускахъ въ неравна борба съ черкези и башибозуци за да истрѣгнатъ изъ мръснитѣ имъ рѣцѣ своитѣ мила рожби, още безайничета, за да могатъ да украсятъ невиннитѣ имъ челца поне още веднажъ съ горѣщитѣ си майчини целувки.

Великиятъ филантропъ Макъ-Гаханъ е наброилъ на мѣсто-произшествията съ хиляди черпчета на подобни жертви—младенци. Тѣхнитѣ близки, може би, и дѣнь днешенъ ги оплакватъ; нъ тѣ сж честити, защото тѣхнитѣ невинни души ликуватъ между ангели и херувими и защото нѣмахъ злочестината да съзнаватъ, че сж родени въ робство отъ родители роби!

Г-жи и Г-да!

Както виждате, картинката изъ нашето робско минало е далѣкъ, много далѣкъ, отъ да бѣде пълна и релефна. За да бѣде тя поне що-годъ такъвъ, необходимо е да си спомнемъ още едно, колкото грозно и отвратително, толкова и до поразителностъ вѣрно обстоятелство. Именно, че всичкитѣ звѣрства надъ беззащитната рая се вършеха посрѣдъ бѣлъ день, подъ ностѣтъ, прѣдъ очия

тѣ, да не рѣкж въ самиятъ интересъ на християнска Европа, която нѣкой по нѣкогажъ за подбивъ, види се, наричатъ и **хуманна**. — Писъцитѣ на дѣца и майки, охканията на старци и риданията на изнеможѣли баби достигнаха до небеса; но откликъ поне на състрадание отъ нигдѣ; освѣтъ отъ горѣ, отъ Небето и отъ великодушниятъ русски народъ. Нѣмци, Френци и Англичане, като че ли се надпрѣварваха кой изъ кой по-шейретски да оправдава постыжката на кръволака, а заедно съ това и да го насърчава въ злосторствата.

За да испъкне прѣдъ васъ въ пълнотата си величието на великото благодѣяние, сторено намъ отъ рускиятъ народъ, припомнѣте си словото, казано отъ о Божѣ почившиятъ царъ—Освободителъ въ Кремлинъ, слѣдъ което сжиятъ, сочащъ къмъ вѣчно-зелениятъ нашъ гордъ Балканъ, отпраща къмъ своитѣ храбри войници приблизително тия думи: „тамъ задъ историческата славянска рѣка Дунавъ живѣятъ ваши по плѣме и вѣра братия; тѣ пишатъ кански въ ноктетѣ на хищенъ звѣръ, и съ сълзи просятъ вашата помощъ за избавление — думи, както виждате, равносилни съ обявяване война за да се тури край на мжкитѣ и страданията на единъ братски народъ.

За излишно считамъ да ви разправамъ какъ е текла освободителната война, колко кръви и милиарди костува тя. Това е още прѣсно въ паметта на всинца ви. Това не щатъ да признаятъ, може би, само тия, които трѣперятъ прѣдъ истината, не смѣятъ, па и не могатъ да ѝ погледнатъ направо, както не може да се гледа направо и въ слънцето. Ще спомена само, че войната се свърши съ единъ миренъ договоръ, подписанъ между побѣденитѣ и побѣдителитѣ тѣкмо на днешниятъ день въ Санъ-Стефано подъ стѣнитѣ на самия Цариградъ. Спорѣдъ този договоръ въ прѣдѣлитѣ на възродена България влизаха всички земи заселени отъ българи, както и ония, въ които българетѣ съставляваха огромното болшинство. Но тази цѣлокупна България, извѣстна подъ името Санъ-Стефанска, този всенароденъ нашъ завѣтъ и идеалъ, осъществилъ ли се? — Не. А защо? — Защото думата благодѣяние разнѣ се тълкува; руситѣ въ случая разбираха разпокжсанитѣ части да се сплотятъ, а западъ — цѣлото да се разпокжса. И дѣйствително, на берлинскиятъ арена България биде разтерзена, разпокжсана на петъ части, отъ които най-за окаивание сж двѣ; тѣ сж задъ Рила и задъ Родопитѣ. Вгледайте се и вие ще видите, че и днесъ тамъ се вършатъ сжщитѣ звѣрства, каквито се вършиха тукъ до освобождението ни. Вслушайте се и вие ще чуete сжщитѣ писъци, сжщитѣ охкания, сжщитѣ ридания. — Македония, отечеството на нашитѣ равноапостоли, прѣкрасниятъ онзи край отъ общото ни отечество, тамъ „гдѣ тече Вардаръ бистрий и расте памукъ сребристий“ е на загинване. А ний, освободенитѣ, що вършимъ? — Жумимъ прѣдъ поразителнитѣ факти и се мжчимъ да се надхитримъ, безъ да щемъ да разберемъ, че се тикаме къмъ бездѣнна пропасть А братята македонци чакатъ ли чакатъ помощъ отъ насъ Но кой знае?!

Драги съгражданки и съграждане!

Да бѣдемъ признателни на тѣзи, които сж ни сторили явно добро и отъ които може още да очакваме, е дългъ священь. Прочее, нека едногласно извикаме: да живѣе велика Русия, нашата освободителка! Да живѣе България!

ИЗЪ ДОПИСКИТѢ НИ.

До Господина редактора на в. „Бдитель“, кописе в. „Плѣвенски Гласъ“.

Стана вече въ нѣколко броя, по волята види се на съпартизаната ви г-нъ Пачо Цековъ както ме запитвате въ вѣстника си за нѣкой работи; като напримѣръ: истинили е че Ангелъ Пачовъ членъ отъ общинския ни съвѣтъ търгувалъ безъ патентъ? Истина ли съмъ билъ искалъ да облагамъ съ патентъ нѣкой земледѣлци, които имали каруци съ по 1 или 2 коня, когато тѣ (конетѣ) заменявали рогатия работенъ добитакъ, защо съмъ отпечатилъ канцеларията безъ П. Цековъ и други още своегорода въпроси.

Прѣди всичко имамъ честь да Ви заявж г-нъ редакторе, че всичко помѣстено по мой адресъ е една гнусна лъжа, която може да се побере само въ колонитѣ на в. „Бдитель“ или да излезе отъ устата на рапортьора Ви П. Цековъ.

Но за да не бѣда голословенъ азъ ще пратя да видите кждѣто трѣбва, че Ан. Пачовъ притежава патентъ № 973 за вино и 76 за тютюнъ за 1898 година, че заявлението, което противъ нѣкой лица за гдѣто упражняватъ занаята каруцарство безъ патентъ, не е било дадено въ мойто кметуване, ами е било дадено когато билъ Пачо Цековъ кметъ и е подадено отъ неговитѣ логои: Гено Христовъ и Петко Тодовъ и най-сетнѣ никаква канцелария не е отпечатвалъ, а съмъ чакалъ до като дойде миссията назначена да прѣгледва смѣткитѣ П. Цековъ.

Както виждате, господине редакторе всичкитѣ онѣзи въпроси сж такава лъжа, щото ако бѣте имали възможностъ да ѝ проверите и имате поне капка съвѣсть бихте се възмутили и вия отъ рапортьора си П. Цековъ, който прогоялъ неколко хиляди сиромашки левчи и като нѣма суратъ да излезе прѣдъ комиссията да си даде смѣтката, взелъ нѣкой книжа отъ канцеларията, та дано не може му се улови кула за да се оправдае, защото иначе и не може стори, тъй като нѣма отъ гдѣ да вземе прогонитѣ пари и трѣбваше слѣдователно да продаде бащина му имотъ за да се исплатятъ употребленитѣ сумми.

Ами да припомнимъ ли на вашия Пачо дѣла отъ епохата на Стамболовъ? Да казвамъ какъ за единъ кефъ кара противникитѣ си ринатъ партина въ най-студеното врѣме на олийския началникъ до рѣката Витъ. Да казвамъ ли за гърнетата мастило и топове хѣртий? Да казвамъ ли съ какви хора е заграденъ? Да припомнимъ ли какъ той нѣколко пжти по изборитѣ каше единъ топъ бюлитини въ урнитѣ и отблъзваше, че гласували нѣкой отговующи, другы умрѣли трети се иселили и пр. . .

Не ми стига врѣме и книга, че ако се опитамъ да изброя мискинскитѣ дѣла на вашия Г. Митрополски дерибей. Азъ като свършамъ полагамъ ви да се здобиеете все съ такива „честни“ съпартизани, та вървамъ тогава, ще ви прѣратъ не само народа както сега, но и вашитѣ дѣца.

с. Гор. Митропол. 29/ХІІ 98 год.

Прочие приемнѣтъ мойто прѣзрение

Мичо Янговъ общ. кметъ.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБНИТѢ ПРИСТАВИ.

№. 1685

Извѣствамъ че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстнѣ вѣстникъ ще се продаватъ на втори публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ находящи се въ гр. Плѣвенъ а именно: 1) Кжша III кварталъ построена надъ мазж камѣкъ, керпичъ, дървенъ материалъ и покрита съ ремиди дължина 7 метра, ширина 5 метра, височина 2 1/2 метра оцѣнена за триста лева.

Горния имотъ принадлежи на Петко Ивановъ отъ гр. Плѣвенъ не е заложенъ продава се по взисканието на Хазната за 225 лева 64 ст. лихвитѣ и рносикитѣ по изпълнителния листъ № 2349 на плѣвградския мир. сѣдия.

Наддаванетоъ ще почне отъ цѣната, която да първия купувачъ.

Разглежданието книжата и наддаванетоъ може става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. гр. Плѣвенъ 3/2 1899 год.

Дѣло № 539 97 г.

Сѣдеб. приставъ: Ив. Чантовъ.

№. 1179

Извѣствамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстнѣ вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ, а именно:

1) Едно бранище единъ дѣлъ мѣтността „Дѣгина“ 15 декара оцѣнено 375 лева.

2) Лозе мѣтността „Кюнка“ единъ декаръ 9 а оцѣнено 114 лева.

3) Нива мѣтността „Пропаститѣ“ 4 декара ара оцѣнена 120 лева

Горния имотъ принадлежи на Нейко Тодчевъ отъ с. Брѣстовецъ не е заложенъ продава се по взисканието на Хазната за 250 л. 38 ст. лихвитѣ разносикитѣ по изпълнителния листъ № 4423 на Плѣвградския Мир. Сѣдия.

Наддаванетоъ ще почне отъ първоначалната цена. Разглежданието книжата и наддаванетоъ може става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми. гр. Плѣвенъ 20 Февруарий 1899 г.

Дѣло № 528/97 г.

Сѣдеб. Приставъ: Ив. Чантовъ.

Печатница на Бр. Ст. Бояджиевъ—Плѣвенъ.